

Betragtninger i „Politiken“s Kronik om hele dette Spørgsmaal, og de fortjener at erindres, fordi de i Modsætning til den radikale Folketingsmand, det ærede Medlem Hr. Rodes samtidige Nytaarsbetragtninger i „Tilskueren“ giver Udtryk for en realistisk Skepsis, der paa ingen Maade forekommer mig ubegrundet. Det ærede Medlem Hr. Rode skrev: „Hvilken Lykke, at vi fik vort nationale Spørgsmaal ordnet paa Wilson-Fredens Grundlag uden den mindste Afvigelse ind over Magtafgørelsens Grænse. Om vi til alt andet skulde have tilføjet, at Nytaarsskiftet passeredes ogsaa under nationale Grænsekampes Ængstelse!“ Wilson-Freden, det vil sige Versailles-Freden, som Tyskland for samtlige afstaaede Territoriers Vedkommende betragter som en Voldsfred; og vort nationale Spørgsmaal, det er jo i Tysklands Øjne just ordnet paa Grundlag af en Afvigelse ind over Magtafgørelsens Grænse, og det har fremkaldt nationale Grænsekampe, der lader den radikale Landstingsmand passere Nytaarsskiftet med ængstede Tanker.

Dr. Brandes skriver i „Politiken“: „Desværre rummer Danmark nu Tusinder af Borgere, der modstræbende regner sig for Danske, og som endog ved Afstemning direkte har modsat sig, at Grænsen udelukkede dem fra deres Fædreland. Noget saadant var ikke Tilfældet siden 1864. Hvor dybt et Saar end den sidste slesvigske Krig slog, betød dog Afgørelsen det uvurderlige Gode, at derefter var Danmark helt dansk; og Spørgsmaalet: Tysk-Dansk rejstes ikke, betød intet mere for materiel og aandelig Udvikling“. Endvidere skriver han: „Da med 1814 Norge skiltes fra det danske Land, maatte Kampen mellem Dansk og Tysk strides til Ende. Den afsluttedes saa 1864, saaledes at Tusinder af Danske løsreves og udsattes for den Fortyskning, mod hvilken de tappert holdt Stand som et Værn mod det Danmark, der nu var helt og holdent sig selv. Dog nu er denne saa dyrekøbte Enhed brudt. Nu gives der et saart Sted, en maaske skæbnesvanger Arne for fremmed Følelse. Nu flyver Stemning og Ønsker atter over Grænsen fra dansk Land til det nu nedbrudte, men muligvis snart atter mægtige Rige, hvor i alt Fald Millioner af Landsmænd kan lytte til den Hjemfølelsesklage, der vil hæve sig i de kommende Aar. Kunde det lykkes ved Forstaaelse og venskabeligt at bringe Klagerne til at forstumme! Og hvilken Betydning vilde hint vundne Sted faa for Danmarks Fremtid“.

Den radikale Nationalpolitik har med

andre Ord været lige saa bristende i sine Resultater som i sin Udførelse og sine Forudsætninger: „De har kæmpet en Kamp mod Tusinde Aar, og i den har de visselig tabt“.

Det er alt dette, som det ærede Medlem Hr. Rode i Fjor, umiddelbart før han ilede til Middag i Tivoli med det radikale Partis Tillidsmænd, udtrykte saaledes: „Takket være Ministeriet Zahle vandt Danmark sin danske Sag“. Der gror i Politik Ord-blomster saa sarte, at de ikke taaler menneskelig Berøring, saa udsøgte, at de fortjener at staa uimodsagte som et historisk document humain for Eftertiden. Jeg skal ikke kunne sige, om denne Eftertid vil komme til at anvende en stor Folkeføres Ord: „Der er ikke langt fra Kapitolium til den tarpejiske Klippe“; men jeg er vis paa, at Efterslægten vil sige, at der i dansk Politik i dette Slægtled ikke altid var langt fra Christiansborg til Tivoli!

Jeg vender mig herefter til et andet betydningsfuldt Omraade, hvor det moderate og radikale Venstre med ikke mindre Held kappes om at føre den mest nationalt værdige Politik: Forsvarssagen. Takket være de forsvarsvenlige Partiers borgerlige Samarbejde har Landet nu faaet et Militærberedskab, der hverken har Sagkundskabens Anerkendelse eller Folkets Tillid, og som i Tilfælde af Krig kun vil kunne fungere som Politi eller som Slagtekvæg. De Officerer, der med smidig Forstaaelse af den politiske Subordinationspligt har bistaaet de forsvarsvenlige Politikere med deres militære Hærværk, er blevet belønnet og forfremmet, som det sig hør og bør, for deres Fortjenester af Fædrelandet, medens de Soldater, der sagde, hvad sandt er om Forsvarssagen, har maattet tage deres Afsked eller søge Forflyttelse. Alt dette er forløbet normalt og har kun bekræftet Rigtigheden af en afdød Venstreførers Ord, at Forsvarssagen i Danmark ikke har noget som helst med Danmarks Forsvar at gøre. Det første er en partipolitisk Spøg for Rigsdagen, det sidste er dødelig Alvor for Nationen. Men ingen dreven eller durkdreven Politiker med Respekt for sig selv vil generes af dette Misforhold før den Dag, det er for sent at ændre det militært, men tidnok til at kræve ham til Regnskab baade militært og politisk.

Efter de Udtalelser, der nu er fremsat af de delegerede fra Genève om Folkeforbundets Holdning til Militærspørgsmaalet, en Holdning, der falder ganske i Traad med de Synspunkter, jeg for længst har gjort